САЧУВАЈ НАС БОЖЕ КУГЕ И ХРВАТА !

- ПРАКТИКУМ О ХРВАТИМА -

- ХРВАТИ У СВОЈИМ И ТУЂИМ ОЧИМА -

ЗАГРЕБ 2010

САЧУВАЈ НАС БОЖЕ КУГЕ И ХРВАТА!

- ПРАКТИКУМ О ХРВАТИМА -

- ХРВАТИ У СВОЈИМ И ТУЂИМ ОЧИМА -

Приредио: Антихрватски комитет у Београду

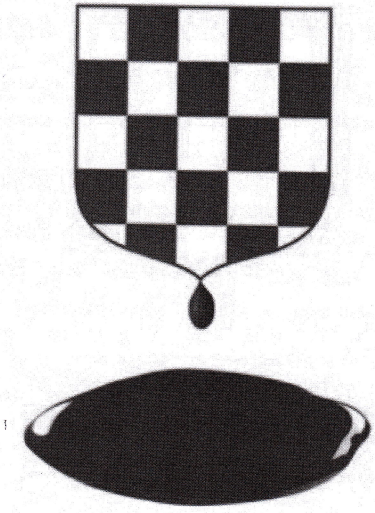

Загреб 2010

САМО ШТЕДИ КАО ДОСАД, У ТОКУ ВЕЛИКИХ ДЕЛА, ЗЕМЉОРАДНИКА, КОЈИ НИЈЕ ТВОЈ НЕПРИЈАТЕЉ! ПОМОЗИ ГА У ЊЕГОВОЈ НЕВОЉИ САМО АКО СИ ТО У СТАЊУ!
А ПЉАЧКАЊЕ, ТО ПРЕПУСТИ КУКАВИЦАМА И ХРВАТИМА!

Ода Пруској Армији, 18. век

Ewald Christian von Kleist, Ode an die preußische Armee Im Merz 1757
Из књиге: Gerhard Wolf: Ewald Christian von Kleist. Ihn foltert Schwermut, weil er lebt. Sämtliche Werke und ausgewählte Briefe. Buchverlag der Morgen, Berlin: 1982, S. 70-71.

Nur schone, wie bisher, im Lauf von grossen Thaten
Den Landmann, der dein Feind nicht ist!
Hilf seiner Noth, wenn du von Not entfernet bist!
Das Rauben überlaß den Feigen und Kroaten!

Врло поштовани читаоче,

Десет година након објављивања Сабраних дела проф. Др Лазе М. Костића, и то захвљајући Војиславу Шешељу, ми сматрамо да је потреба за популаризацијом књига овог у Србији слабијег познатог писца и даље велика.[1]

У овој свесчици износимо оно што смо у задњих десет година исчитавајући преко 80 (осамдесет) књига проф. Костића пронашли да су странци писали и изражавали се о Хрватима. Овде ће се наићи само на лоша и негативна мишљења о Хрватима, јер ка позитивним нисмо ни трагали, нити нас она занимају. Ко тиме жели да се бави нека му је благословено!

Док смо тражили новац и добру вољу неког од спознора за ову свесчицу само смо наилазили на обесхрабривања, а главно питање које су нам људи постављали јесте: „Да нисте случајно закаснили

---

1 Током лета ове 2010. год. боравили смо дуже у Цириху, где је проф. Лазо 1979. год. умро, сахрањен на католичком гробљу Sihlfeld. Основне процесне претпоставке за коначно откопавање Лазових моштију и пресељење у Београд у породичну гробницу су испуњене. Лазова жена из Цириха, једна стара бака Немица која већ дуже живи у старачком дому, дала је свој пристанак. Сад све стоји на Лазовом унуку по сестри г. Влади Поповићу који је већ 40 година у Цириху настањен. Треба рећи да ово копање и преношење пуно кошта, а Швајцарци са својим болесним условима само отежавају посао. Постоји опасност да се гробно место Лазино другоме препрода, пошто је већ гробна плоча уклоњена, а то никако не сматрамо добрим.

20 година?" И претежно је то долазило од људи из Прека, и утолико је то иритантно. На ову опаску мора човек да се осврне и каже, да посао са Хрватима није завршен. Докле год ова вештачки осмишљена национална група стоји на границама Српских земаља, актуелност односа са њима неће спласнути, те је дужност држања будних очију неизбежна. Зато поднаслов ове свесчице гласи: Практикум. Јер професори кад својим студентима желе једну научну област да упросте, да створе опит праксе код студената, онда их професори запошљавају са примерима, материјалом за размишљање, случајевима, желећи у својим студентима да пробуде вештину уочавања насталог проблема и путеве за његово савлађивање. То сад чинимо и ми.

Непосредан повод који је проф. Лаза 35 година држао у невероватној умној кондицији да се у скоро 80% свог стваралаштва бави Хрватима, било је њихово продужено геноцидно понашање у Емиграцији широм света и Европе после 1945. год. Њихово негирање покоља над Србима, опањкавање Срба пред страним властима у Емиграцији, ниподаштавање Срба, самоуздизање до невиђених размера, самохвалисање до лудила.[2] Зато је све то

2 Нарочито су се ту истицали шизофреничар Влахо Раић, „социлог" Динко Томашић, и позната битанга и фалсификатор Доминик Мандић.

крепило Лаза да Хрватима у једном феноменалном полемичном тону достојно цитатима искључиво странаца разбија све њихове пашквиле и безобразлуке и да их васпитачки спушта на земљу.

Ми се журимо да ову књижицу урадимо ево баш у моментима кад човек у Србији не зна колико се пута већ до сада извинуо Борис Тадић овом бескурпулозном малом народићу. Ми остављамо да се овом Тадићевом опсесијом ка извињавању баве лекари са Војно-Медицинске академије (психијатри, кардиолози, можда и гинеколози). Неко има опсесију ка лепим женама, неко ка аутомобилима, неко је опседнут само новцем, а Тадић искључиво извињењима. Можда су узроци у његовом детињству скривени, зато нека се укључе и његове колеге психолози, можда они нађу одговор зашто му се данас пришио надимак – Тадић-Францетић.

Књига носи наслов **„Сачувај нас Боже куге и Хрвата."** (Gott schütze uns vor der Pest und Kroaten). Они који то први пут виде и чују, нек не мисле да је то наш наслов и измишљотина, НЕ! То су речи и опште мишљење које је након хрватских масакра широм протестантске немачке у 17-ом веку важило за Хрвате. То је сраман белег који им је Немачка заслужено пришила и често са том реченицом плашила своју децу, а често истицала на својим

лутеранским катедралама по својој држави.[3] Најбоље их је представио славни и чувени Јохан Фридрих фон Шилер у својем драмском спеву „Валенштајн", а Шилер је славан колико и Гете!

Нека не иступа нико са аргументима да има и добрих Хрвата. Па зар ми тврдимо да нема? Има, мада више има добрих Хрватица! Шалу на страну, ми треба да знамо да се појединац појављује не само у појединачној својој личносној већ и својој групној персонификацији и перцепцији. Иступа често као саставни део свог колектива, своје заједнице, и тада у себи упија и собом зрачи управо тим колективним особинама. Тако и сваки најобичнији Хрват појединачно може бити добар човек (милостив, кротљив, пријатељски, итд.) као што неки најобичнији Србин може бити страшно лош, као што то често бива. Али у моментима кад неки Хрват иступа као део своје националности, као

---

3 Лазо Костић је тврдио у четвртој књизи „Примери хиљадугодишње културе Хрвата" да је овај натпис нешто мало до пре 1957. стајао уклесан на једној јавној грађевини у Минхену. Још једна поскочица је важила за Хрвате:

Und kommen die Kroaten ins Land,
So zittert der Nagel in der Wand.

-

И кад стигну Хрвати у земљу,
Дрхће ексер у зиду.

репрезентант свог народа, он хтео не хтео постаје живи део једног анти-српског концепта осмишљеног од стране ватиканске секте. Јер сама животна форма и садржајна суштина хрватске народности налази своју исходну тачку и обједињујућу мисао у анти-србизму!, у ту више никакву улогу не игра чињеница да је можда тај Јозо или Домагој неки добар и поштен човек. Нека нас нико, молимо искрено, не убеђује у супротно.

Међу цитатима су овом Практикуму садржани и понеки цитати и од самих Хрвата. Логично је да поред толико критичких (Geringschätzung) ставова којим су странци китили Хрвате, било је за очекивати да у истом тону наступе и сами Хрвати док су мислили и писали о себи, тј. да су странци и на њих саме извршили утицај.

А ми заиста верујемо и стојимо у убеђењу да се европска књиженост до 19-ог века никада тако са грозотом није осврtала на један народ као на Хрвате. Главне ужасавајуће изводе из те књижевности спремамо ускоро под репринтом проф. Лазових књига о хрватским злочинима од 17-ог до 19-ог вега по Немачкој, Шлезији, Мађарској, Аустрији и Италији.

О Ваведењу 2010.

Књижевна успомена на Хрватске злочине у северној Италији 1848.год.

„...Ох, како су прљави вукови хрватски повратили дане Атиле!
Обешчашћење и пожари, покољи и пљачке, да ће се после потомству коса јежити."

IL SANTO NATALE DEL 1848. OSSIA LA LANTERNAMAGICA. DELL'AUTORE DELLA LETTERA DI UN BISCOTTINISTA MILANESE. CAPOLAGO, TIPOGRAFIA ELVETICA, 1848, стр. 17.

Једна бојазан италијанског фашисте

„...Ми који од детињства слушасмо како се прича о Хрватима горе него о вандалима и Остроготима, веровасмо да нас воде у најмању руку да нас живе поједу. Заиста, никад се у Италији не спомене име Хрват а да му се не додају лепи квалитети убице, варварина и друге сличне радости."

Italia e Croazia, Reale Adademia d' Italia, 1942, стр. 112.

Како један немачки етнограф упорђује хрватску и српску националну свест

„Треба помислити колико су посла имали хрватски Илирци: Драшковић, Гај, Мажуранић, доцније Рачки, да место тадашњег провинцијског патриотизма обнове заједничку хрватску националну свест и заједничке културне традиције, дакле оно што је у последњем српском сељаку и чобанину било само по себи живо за време читавог турског владања."

„Die Gestaltung des Donauraumes und die kroatisch-srbische Frage von Josef Matl. 1956. Sonderabdruck aus der Zeitschrift des Forschungsinstitutes fur Fragen des Donauraumes

Хрватски емигрантски писац о националном развоју Срба и Хрвата

„Срби су имали током стотину година, све до тисућдеветстоосамнаесте неколико битних национално-политичких предности пред Хрватима. Они су раније, брже и одличније формирали се у модерну нацију него ми Хрвати..."
„Bilten" за 1969. год.

Француз хрватског порекла о Хрватима у приморју

„Тако је било то гнусно гусарство које описују млетачки хроничари, третирајући Хрвате као варваре...”

Pero Digovic, La Dalmatie el les problemes de l´ Adriatique, Lausanne, 1944,

Аустријски писац Херман Бар (1863-1934) о поданичком менталитету Хрвата у Далмацији

„Хабитус ових Хрвата је: мека тамна коса, најчешће сасвим кратко ошишана, мали брци, жућкасто, тамно-сјајно лице, мали прав нос, бадемасте очи које косо трепћу под супуштеним капцима, умирени и поспани, глас мек и као да тужи.

А унутра: стегнути дубоко у срцу једном неодређеном тежњом, једином жељом, да смеју мирно да се покоравају (да служе).

Ја морам рећи да би ми ти „велеиздајници„ били далеко милији кад не би имали тако јак нагон да буду верне слуге. И тако наше управљање (аустријско) има проподевтски

смисао: напознати дух који влада судбином света послао их је ваљда у ту земљу (аустријске управљаче) да би код ових људи истребили слугењарску жељу за послушношћу. Нека им је на томе част."

Hermann Bahr, Dalmatinische Reise, Berlin 1909

Немачки путописац о етничком саставу Далмације

„На југу Далмације изгледа да су Срби већ давно седели. А кад су хрватска власт и цват подлегле Мађарима, а још више кад су Срби дошли у сукоб са Турцима, све су чешћа била усељавања српских избеглица у пределе на обали, куда су били бацани од Турака. Тако су, поред јужних области које су још од старог доба припадале Србији, такође и северни хрватски предели све више и више тако рећи србизирани. Овде на Јадранском мору догодило се како изгледа нешто слично као на Северу око Дунава, где су такође српски ускоци (избеглице) у данашњој Војводини основали једну нову српску земљу. Према томе је хрватско племе све више уступало, и српско племе влада према томе у целој Далмацији,

нарочито у средњој и јужној Далмацији...”
„Нарочито су сасвим српског стабла Бокељи, становници Дубровачке области и дубрувачких острва, граничари Неретве и Цетине, такозвани Морлаци и ускоци, док су Морлаци на северу Крке мешавина Срба и Хрвата, али са превлашћу српства, граничари Зрмање и Велебита морају се посматрати као прилично чисти Хрвати, као што се и на острвима свуда сачувало хрватско племе...” „Храбри Неретљани, који су у средњем веку на Неретви основали једну чудну пљачкашку државу и одржали је у двадесетодишњем боју са Млечанима, Црногорци који се још увек боре са Турцима, предузимљиви Бокељи, републиканци кантона Пољица, крвни непријатељи Турака, Морлаци у Ускоци, сви су у суштини српског племена...”

J. G. Kohl, Reise nach Istrien, Dalmatien und Montenegro. I Theil, 1851. тр. 63

Немачки писац о хрватској државној успомени

„Несумњиво да је и у хрватском народу успомена на некадашњу средњевековну државу остала сачувана, али није никад могла да добије политичку снагу херојског српског митоса."

Gerhart Wolfrum, Die Völker und Nationalitaten. Osteuropa Handbuch. Band: JUGOSLAWIEN. Köln-Graz 1954. Стр. 26.

Француски слависта Ами Буе о хрватском језику

„... Хрвати. Они – због сиромаштва своје литературе и због неправилности свог језика нису успели да створе посебну књижевност, већ су били присиљени, да се приближе Србима и да се служе њиховим језиком, на начин, који их је одвео дотле, да су Србима предложили, да се с њима уједине под извиканим називом Илира. Међутим, овај подмукли (или лукави) предлог, чије је сврха ишчезавање српске националности, од Срба је био одбачен."

„Српски је отприлике за словенске језике оно, што је латиснки за језике, који су из њега произишли."

A.. Boue, „La Turquie d'Europe", Paris, Arthus Bertrand, 1840

Опомена Хрватима у једном мађарском журналу

„Ако Хрвати неће сами да увиде да они не сачињавају никакву самосталну државу поред Угарске, него само једну подређену покрајину, морају да се оружјем у то увере."

Pesti Hírlap од 1908. год.

Жалопојка једног Италијана из Далмације над Хрватима

„О Хрвати, које Аустрија презире а Италија мрзи као оруђе тирјанства, свет вас не познаје... Хрвати, који сте још увек у Италији да проливате италијанску крв, ослободите се безчашћа, положите оружје тако срамно окрутно."

Indirizzo di Nicoc Tommaseo ai Croati e agli altri popoli slavi. Venezia, 5. aprile 1848. In Livro: Documenti della Querra santa d' Italia, fasc. 8, Capolago. gennaio 1850, pag. 141.

Карактер хрвата у очима једног угарског писца из 17-ог века

„Има у Хрватској и добрих коња за трку, иако већ нису сасвим велики. Становници се сматрају као најбољи војници које цар има у својим наслеђеним земљама, но ипак су притом врло свирепи и помало животињски."

Everhardus Guernerus Happelius. Beschreibung von Ungarn, Hamburg, 1688. S. 98.

Заосталост Хрвата у очима једног Италијана

„Незнање, празноверје, неотесаност, дивљаштво, могло би се рећи, који су преостали нарочито у пуковима груписаним око Суве Границе, ето то је оно како су таксирани Хрвати у Италији, у Мађарској, у целој Европи, репутација која толико боли Загреб и целу цивилну Хрватску..."

Giorgio Perrot, Bli Slavi Meridionali - Bosnia, Erzegovina, Croazia, Slavonia, Confini Militari, - Ricordi di un viaggio. Biblioteca di Viaggi, XXXV, Milano, 1875. стр. 162.

Брат Анте Старчевића о тужним особинама свога народа

„Повлаштено разбојништво, лупежство, крађа, превара, химба, издавање, уходарство: то се удоми код нас...”

Slaviteljem Jelačića Bana, 10. svibnja, Dr. prava. David Starcevic,

Немац открива великохрватску позадину Илиризма

„Кроз Илирски препород провејаовао је само велико-хрватски аутономистички програм наших дана у фантастичним цртама. Тада је певао Људевит Гај, оснивалац и вођ илиризма: „У колу стоје сви Хрвати старог краљевства - верни људи старог краља из Лике, Крбаве - Крањци, Штајерци, Корошци и Славонци - са Босном, Истром и Далмацијом.”

Leopold Mandl, Die Habsburger und die serbische Frage; Geschichte des staatlichen Gegensatzes Serbiens zu Österreich-Ungarn (1918) стр. 28.

Аустријски етнограф Карл Черниг (1804-1884) о етничком саставу хрватског загорја

„Од јужних Словена насељује словеначко племе најдуже своја досадашња седишта... Оно је сачувало мање отпорне снаге него остала словенска племена и на северу је изгубио према Немцима земљиште а на истоку још више према Хрватима. Цео данашњи провинцијални део Хрватске који је раније припадао виндијској крајини, беше настањен Словенцима, који су се постепено кроатизирали и постали мешавина Словено-Хрвата, која, ипак, бар етнографски, ближе стоји Словенцима него Хрватима."

Freiherr von Czörnig, Über die Ethnographie Österreichs. Sitzungsberichte der kaiserlichen Akademie der Wissenschaften in Wien. Philhist. Classe XXV Band, III Heft 1857. S. 303.

Лајош Кошут хрватским изасланицима 1848. г.

„Гдје је Хрватска? На карти је не могу наћи."

Tadija Smičiklas, Povijest Hrvatska, II, Zagreb, 1882. стр. 477, 480.

Средњевековни поданички менталитет у Хрвата

„Тај, пак народ (хрватски) сасвим мало цивилизован (пријатан), јер се увек више страхом него добрим речима покретао на послушност и према добрим владарима заиста је био неподношљив, а према неваљалим и обесним (владарима) био је благ."

из латинске редакције „Летописа попа Дукљанина" од Марка Марулића.

Хрватски историчар Томо Маретић о бесмислености Велике Хрватске

„На врло слабом темељу стоји такозвана Велика Хрватска. Ње нигда није било, него ју је цар Порфиротенет на просто измислио."

из књиге „Славени у давнини"

Швајцарски новинар о Србима и Хрватима

„Баш можда у тој дифузној географској и етничкој стварности лежи узрок да Хрвати ни дан-дање немају сигуран осећај о себи самима. Ова јужнословенска нација није још нашла своју слику и прилику којом би се отргла од колебања кратког даха између одушевљења и потиштености. Сваки Србин зна своју земљу и свој народ заиста епски да прикаже, и са овим приказом он се идентификује. Хрват пак, са истим задатком пада лако у питања која га сама муче и у горке оптужбе, које напослетку не штеде ниједног пратиоца историје, ниједног суседа и непријатеља."

„У хрватском народу не може а да се не запази црта претеривања у критици, у свађама које све руше. Можда је то реакција једног народа чији се историјски прохтев није никад испунио. Хрвати су као први Јужни Словени имали краљевину, имали буржоазију, аутохтону интелигенцију, универзитет. Национално задахнуто племство су сачвуали више него један миленij. Али свој политички идентитет узаман су тражили..."

„...преко 800 година нису више никад Хрвати газде у својој кући... Какогод изгледала констелација, своје добро старо право да самодржавности остајало је на папиру."

Johann Georg Reissmüller, Kroaten haben es schwer... Frankfurter Allgemeine Zeitung, 19. September 1970.

Хрвати у једној холандској ревији

„Хрвати су од старина горди на своју храброст, али Запад, нарочито ми, Холанђани, познајемо Хрвате и друкчије. Кад је, наиме, аустријски ђенерал Октавио Пиколомини дошао са својом бандом да помогне Кардиналу - Инфанту, иако су дошли као пријатељи, овде су се понели горе него најљући непријатељи, јер су вршили силовања и „грабежна уморства" а за време од године 1639. до 1641. које је Пиколомини провео у Лимбургу. Те године се зову „године страха" и „хрватске године" како пише г. Велтерс у „Лимбуршким легендама." И дан-дањи, кад се изврши неко гнусно убиство или пљачка, каже се да је „извршено на хрватски начин."

Felix Rutten, Joegoslavie. Landschap.volksleven. N.V. van Munster‘s nitgavers Maatschappy-Amsterdam. S.A.

Хрват о мизерном карактеру босанских католика

„Будући да су босански католици доселе били већином мирни и подносили тешки јарам стрпљиво, то их слабо Турци циене, јер их се ни мало не боје, паче их мјестимице и презиру. Управо с тога разлога чине јим Турци и многа насиља, квара и обезчашћују јим жене, знајући, да им се неће осветити... Па тако није ни чудо, да су неки путници, напосе Хилфердинг, примјетили, да католици у схваћању и у душевних сојствих и обће заостају за православними. Узроци пако су прво слиепа вјера у ауторитет других људи, а друго помањкање чувства народности.”

Vjekoslav Klaić, Bosna, Podaci o zemljopisu i povijesti. Sabrao jih i poredao Vj. Kl. Zagreb 1878.

Упоређивања Срба и Хрвата

„Сјајна својства Српског народа, мушку храброст, поетски природни смисао, праисконост у мислима и схватањима, хрвати су поседовали у малом степену."

Anton Springer, Geschichte Oesterreichs seit dem Wiener Frieden 1809. I u. II Teil, Leipzig 1863, 1865

„Па ипак се може уопште рећи да Србин лакше ускипи, али зато у својој срџби задржи се на речима, док Хрват не успламти тако брзо, али тим лакше приступа насиљу. Да је Србин, који је његовој православној вероисповести привржен непоколебљивом верношћу и пожртвованошћу, да је он толерантнији него Хрват, може да проистиче из његове вере, исто као што би се католичкој религији и клерикалном утицају могао евентуално да припише јачи фанатизам и склоност ка нетрпељивости која се јаче испољава код Хрвата."

(Fran Maurer, Eine Reise durch Bosnien die Savalander und Ungarn. Berlin 1870. S. 67, 69.)

„Срби и Хрвати Далмације одвајају се неким карактеристичном разликама како њиховог физичког тако и њиховог моралног бића. У целини српски сој се сматра за племенитији и лепши. Срби су не само већи и изразитије телесне конструкције него Хрвати, већ они су канда очитовали и веће ратно јунаштво и нагон за слободом."

I. G. Kohl, Reise nach Istrien, Dalmatien und Montenegro. Erster Teil, 1851, Seite 64.

„Сасвим супртоно Хрватима српски народ располаже једним изразитим политичким даром. Он је дисциплинарнији, конзеквентнији, издржљивији, - али он има једну опасну слабост: претерани национализам. Српски народ је одуховљен политичком свешћу о својој мисији, која не стоји у сразмери са реалном снагом и способношћу извршења овог вредног али малог народа."

Walter Hagen. Die geheime Front. Organisation, Personen und Aktionen des deutschen Geheimdienstes, Zürich 1950

Народности у Аустро-Угарској према попису од 1857. год.

У Аустро-Угарској 1857 год. рађена је народносна статистика. Када је попис те године био извршен, две године касније (1860) директор бечке статистике, професор на бечком универзитету Адолф Фикер издао је најпре једну публикацију: „Становништво Аустријске монархије у његовим најважнијим моментима представљено статистички" (Dr. A. Ficker, Bevoelkerung der Oesterreichischen Monarchie in ihren wiontigsten Momenten statistisch dargestellet. Gotha, 1860)

1869. год. исти професор издаје књигу која се такође базира на подацима из пописа 1857. Та књига носи наслов „Народности у Аустро-Угарској монархији, њиховим областима, границама итд." (Die Voelkerstaemme der oesterreichisch-ungarischen Monarchie, ihre Beliete, Greanzen und Inseiln. Historisch, geographisch, statistisch dargestellt von Dr. Adolf Ficker, Direktor der Administrativen Statistik, Wien 1869)

На дан пописа 31 октобра 1857 у Аустро-Угарској монархији било је:

Словенаца округло 1.260.000
Хрвата округло.....1.424.000
Срба округло.....1.520.000
Бугара округло.....26.000
Јужних Словена укупно.....4.230.000

У Далмацији
Срба.....88,92%
Италијана.....10,84%
Арбанаса..... 0,24%

Дакле у Далмацији 1857 године је било Хрвата 0,00%

Немац о мизерном феудалном статуту Хрватске

„Само обавеза данка и кулука повезивала је гомилу сељачког народа са прегршћу магната и барона, који су се једини осећали на natio croatica, и који би пре прогласили свога бојног коња него своје подложне сељаке за саставни део нације."

Hermann Wendel, Der Kampf der Südslawen um Freiheit und Einheit, 1925. стр. 20.

Француз о загребачкој ксенофобији

„Не идите у Загреб, ту ће вас убити. Они мрзе странце, а нарочито Французе... Хрвати су такви варвари."

Luis Leger, Le Mnde Slave, voyage et litterature, Paris 1873. стр. 32

Гађење француских војних старешина на Хрвате у Далмацији
(приликом запоседања Дубровника)

„Њихов положај (Дубровчана) беше сасвим мучан и, мада зима у Дубровнику није жестока, било је то најгоре доба године, без кућне заштите, без животних намирница, без лекова за рањене и болесне, ауторитет старешина се није поштовао, сељаци и дезертери Хрвати такмичили су се ко ће више да опљачка, и Хост са својим официрима бацао је са леђа презрив поглед на ове бандите, који се називају ослободиоцима домовине."

L' abbe Paul Pisani. La Dalmatie de 1797. a 1815. Episode des sonquetes napoleoniennes. Paris, 1893. str. 451.

Општи поглед на Хрвате у Аустријског војсци против Француза

„Обећано је било Хрватима по дукат за сваку француску главу који би донели. Само обећање по себи било је гнусно, јер је оно представљало рат and internecionem (до покоља, до потпуног уништеља) и чинило је немогућним хуманост према онима који се предају или као рањени не могу више да шкоде. Али шта се Хрват брине о хуманости... Да би ову обећану плату за крв савесно и верно зарадили, војници су понекад убијали и саме сељаке. Ови су их ноћу будили да их тобоже питају о овоме или о ономе и кад би несрећници отворили врата или прозор да би им дали одговор, ови би их шчепали одсекли главу и однели да се наплате као да је глава санкилота. И ми се још питамо зашто су толика варварства Французи починили после тога у Немачкој."

Magister F. Ch. Laukhards LEBEN UND SCHICKSALE, von ihm selbst beschrieben. Deutsche und französische Kultur - und Sittenbilder aus dem 18. Jahrhundert. Bearbeitet von Dr. Viktor Petersen. II Band, XIII Auflage, Stuttgart s.a. (oko 1932-33). Achtes Kapitel .. Greuel der Kroaten...

Крсташи у контакту са далматинским Хрватима

„Када су први крсташи пролазили далматиснком Хрватском, много су страдали од, страховито дивљег, на пљачку и убиство навиклог народа... варварског изгледа.” Виљем Тирски - 12 век.

Владимир Дворниковић, Карактерологија Југословена, Београд, 1939. стр. 291.

Немачки писац из 19 века Јохан Фердинанд Наигебаур о Србима и Хрватима

Стр.385: „Писац је упитао једног ученог францисканског монаха из републике Пољица за своје мишљење о разлици између Срба односно Илираца и Хрвата. Он је одговорио: Ја бих радије био Турчин него Хрват, јер тамо влада незнање и неуредност и тамо стоји као у Хиобу: Где нема никаквог реда, станује већита језа.”

Стр.386: „Један други, и то католички свештеник, писао је аутору своје мишљење о томе на следећи начин: Срби или Илирци су образованији него Хрвати и њихова књижевност је старија. Онис у

се увек служили ћирилицом и њоме већ одавна написали и наштампали многе духовне и световне књиге. Због тога је и њихов језик одређенији и њихов дијалекат чишћи него код Хрвата. Илирци и Срби, нарочито они који су припадали Источној цркви где није забрањено читати Библију, слали су своје синове на васпитање у Цариград или у грчке манастире, где су добијали класично грчко образовање, чиме су се нарочито одликовали манастири на Светој Гори. Већ одавно је Дубровник био словенска Атина, док сад нису у Србији основане српске школе. Илирци су били увек слободни под њиховим монарсима, а Хрвати поданици своје властеле, понајвише робови Мађара; они су ретко смели да своју земљу науштају нити да ван аустријске владавине негде друго студирају. При томе, њихова настава је била упућена највише мађарском, немачком и латинском језику; о словенском језику је било мало говора, зато нам изгледа тврд и варварски."

„Свуда се тврди да се женски део илирског становништва, нарочито оног који припада Источној цркви, одликује строгим моралом, а то се Хрватицама не приписује. Нарочито је, скоро једнодушно примећује да Хрват нема баш најстрожије појмове о имовини других,

док, напротив, код Илираца краће готово никад и нема." Ту се сада даље наводи пример како је један хрватски војник, који је одсео у истој кући на Кварнеру са једним Немцом, једним Италијаном и једним Чехом, украо сат који је у соби висио, хвалећи се да је он сад његов.
J. G. Neigebaur, Die Süd-Slawen und ihre Länder in Beziehung auf Geschichte, Kultur und Verfassung, Leipzig 1851

Професор средњих школа у Далмацији Франц Петер средином 19-ог века о језику у Далмацији

„Пошто је Далмација словенска земља, то је и језик већине становништва словенски, заправо српски."

Petter Franz, Dalmatien in seinen verschiedenen Beziehungen, II Theile. Gotha 1857. – Teil, S. 159

Хрватски писац др. Иво Пилар (1874-1933) о утицају турске окупације на Србе и Хрвате

„Османлије су ишли само за тим, да униште државу а немаху интереса да униште српски народ. А баш код Хрвата није се борила држава, јер Хрвати у то доба нису имали организиране државне силе, него се борио народ као такав; сваки се племић борио да очува свој посјед са својим кметовима и осталом својтом..."

„Истакнуто је већ да је упркос дуљем трајању турска владавина дјеловала мање разорно на народну снагу Срба него на снагу Хрвата."

L. von Südland, Die sudslawische Frage und der Weltkring, Wien, 1918. Južnoslovesnko pitanje. Prikaz cjelokupnog pitanja. Preveo s njemačkog Fedor Pucek. Zagreb 1943. Izdanje Matice Hrvatske.

Француз хрватског порекла о Хрватима

„Ове слугењаре аустријске политике, као што је то њихов обичај."

: Luca Poduje; Lettere politiche di un Dalmata, Zara, 1920. стр. 53

Мађарски правни историчар о хрватским фантазијама

„Ако су Хрвати склони тврђењу да се хрватска држава простире од Јадрана до Земуна, као што данас примају, добро би било да нам објасне како и у следству каквих историјских догађаја је произишло да се она Хрватска, која је преко пакта конвента избрисана била из редова самосталних држава, после дели на две краљевине, неима Хрватску и Славонију..."

„Заиста једна чудна појава, да се један мали народ коме недостају скоро сви предуслови за државно биће, дрзне на такве естраваганције... и тражи делове области према својој вољи, да би начинио фантастично будуће царство."

Friedrich Pesty, Aspirationen der Croaten
Ungarsische Revue, 1886. стр. 56

Хрватски историчар о историјској инфериорности Хрвата

„Хрватска је остала полудржава, и то је феудална, полуслободна, па се због тога није могао да

развије, уместо ње и нити у њој, слободан и свестан народ, како се развио у другим државама Европе. Због тога су Хрвати... ушли у XIX век као материјал за народ покопан у рушевинама једне старе државе."

Милан Марјановић, Савремена Хрватска, Београд, 1913. стр. 51.

Штросмајер у писмима Фрањи Рачком

„Ми смо, Хрвати, велике кукавице. Како би нам сад много бољи положај био да се нисмо дали подјармити. Коолика је срамота и штета за нас да нам се сав јавни живот састоји у ласкању и милостињи мађарској. Надајмо се да ће нам Бог једном помоћи."

Штросмајер у писму Рачком од 11. децембра 1873.

„Наш народ никаквог значаја не има у обрани свога положаја, својих права будућности. зато га нико не штује, нитко се од њега ничему не нада, нитко га се не боји. Отале слиједи, да га и горе

презиру, мислећ то је марва, коју ћеш утјерати у тор који ти је драго...”

19. децембар 1880.

„Ми од стољећа туђи робови, сад скоро издишемо по притиском цијелога државнога организма, пак је заиста право чудо да још живимо и да нисмо погинули... Негда смо викали и викали: Aula est pro nobis - Двор је са нама - а кад тамо ми - чорбине чорбе чорба.”

5. октобар 1890.
„Српско племе је ратничко и веома предузимљиво племе, једно племе пуно полетне животне радости. Правична награда за његово крваво жртвовање за једну свету ствар била би кад би се аутономија Босне поверила његовој енергичној руци, сазрелој још педесетогодишњим искуством.”

Scotus Viator, R. W. (Seaton Vatson), Die sudslawische Rage im Habsburger Reiche, Berlin. 1913. S. 595.

Иван Кукуљевић Сакцински тугује над својим родом

Што ме питаш, друже мој, о слави
Прошлих дана хрватског мог рода?
Знај да мало броји сретниег згода,
У повјести од кад се појави.

Дванаест виеков' што га тај свјет позна,
Риедко свој бје, често туђи слуга,
Ил' у дворих, ил' код тешка плуга,
Вазда ланце коб му кова грозна.

Иза грома као муња сјајна
Уста и он кадгод сјајан дјели,
Ал' му синци никад нису хтели
Да та сјајност буде дуготрајна.
И у срамну тмину све то већу
Паде Хрват иза сјајних чина,
Господаром изабра туђина,
Сам слободу - да за празну врећу!

Иван Кукуљевић Сакцински, Обзор, 1893, бр. 261.

Антун Радић подсећа хрватске сељаке

„Људи не будите луди! Ви прошлости немате, јер прошлости и повијест имају само краљеви и великаши, ваши господари. Првих ваших дједова знао би вам проповједати само о мукама, ропству и сужањству, а ни о каквој слави. Ви у прошлости немате ништа..."

Антун Радић хрватским сељацима 1904.

Немачки генерал фон Хорстенау о усташкој војсци

„Војничка способност деловања хрватског народа бива од недеље у недељу неповољније оцењена од немачких команданата. Одсуство људске дисциплине, борбени дух, бежање испод заставе, дезертирање читавих одреда и официра са погаженом заклетвом, издаја непријатељу и сагласност са њим, јављају се сваког дана..."

Такође немачки заповедник, генерал-оберст, Лотар Рендулић писао је:
„Главном заповеднику немачких трупа у Хрватској биле су потчињене и трупе хрватске

војске које су сачињавале око осам бригада. Њихова борачка вредност била је само мала... Било је више дезертирања..."

Вођа немачке наци партије у Хрватској Рудолф Ептинг пише извештај јула 1942 где стоји: „Хрватска одбрамбена снага не може нажалост да сузбије ове устанике... Дезертирање хрватских официра и војника устаницима збило се нажалост чепће, понекад чак и целих чета..."
Дана 27.4.1944 усташе Вицко Јерковић, Лука Вучковић (чист Хрват) припадници 22.уст.кр.) у Опузену предали су партизанима муницију и с њима ушли у најтешњу сарадњу

Један усташки фратар о Далматинцима

„Друго, Требат ће одлучно ријешити питање далматинске расице. Приморски градови далматински грдна су мјешавина старих Латина, Влаха, Талијана, Славена и Хрвата, па је из те смјесе изишао посебни тип и сој људи који нису били никада Хрвати, нити су осећали за хрватску државу. Данас још мање. Што су код Срба Цинцари, то су код нас далматински градови. Власт, новац, егоизам нада све. Они су били у

старо доба највећа хрватска несрећа, били су то за вријеме Аустрије и Југославије. И данас радије служе сваком другом врагу него НДХ. Чим се та ситуација мало прмијени и они се одмах разгаламе да су највећи Хрвати, а после Бадољове капитулације, нашло се да су ти Далматинци у Сарајеву били уједно талијански држављани. У Загребу се није могло остати од њихове дреке и заноса за поглавника и Хрватску, јер их је било до 50.000 хиљада. Но кад је требало иза тога од њих образовати Далматински легију, јавило их се 150. Воле се бавити шверцом, гадови! Нека се за њих туку Херцеговци, Босанци, Личани, а они ће ватати прве положаје у свим гранама нашег живота... Зато послије рата треба те далматинске грађане раселити по Босни, Славонији и Хрватској, нигдје више од три заједно, а населити у градове и приморске луке Личане, Босанце, Херцеговце и Загорце, јер ће бити поузданији и створит ће чисти хрватски нараштај. Онда ће Далмација бити хрватска. За дом спремни. – фра Отон Кнезовић."

Вјесник 24.02.1945

Италијански политичар о Србима и Хрватима

„Такви беху Срби. Такви су и сада, можда у пољима: витези, песници, поносни, не знајући шта је Запад, За њихово добро, или зло, Срби су били под утицајем Турака. За њихово добро или за њихово зло, Словенци и Хрвати били су под утицајем Немаца. Још више: Срби су се оружјем супротстављали спољним господарима; Хрвати су се бранили дугим и истрајним правним формулама. То је учинило да су се ова два народа смтрала различитијима него што у ствари јесу."

Carlo Sforza, Jugoslavia, Milano 1948

Мирослав Крлежа о Србији

„У његовим стиховима живјела је за мене она света, идилична, добро, дивна, једина мати наша Србија, чијем смо крају сви ми у дјечјим срцима својим побожно и вјерно служили и за којом смо чезнули као за другом обалом, да се пријеко искрцамо, да паднемо на кољена и да јој се поклонимо."

(А. Малинар, Из галерије имена, грагмента збирке

цитата из дела Мирослава Крлеже: „Република”, часопис за књижевност и уметност, Загреб 1966. Цитирано према београдској „Политици” од 30. септембра 1966.)

Чешки публициста и социолог Јозеф Холечек о хрватским радњама

Чешки публициста и социолог Јозеф Холечек писао је 1901. у „Народњи Листи”, органу Младочешке странке, према преводу Адама Прибићевића, и ово:

„Што је било доброг у народу српском, то је Старчевић присвојио за ‘Хервате’, тако да је присвојио и самог цара Душана и Краљевића Марка.”

Хрватски историчар Иван Кукуљевић Сакцински о Србима

„Овај нам је народ српски у најважнија времена, кад смо под аристокрацијом, латинизмом и германизмом стењали, нашу чисту народност сачувао.”

„Али само једна странка овог народа, коли смјелога толи поштенога, била је приправна мисли слободне, мисли корисне славјанске сјединити и духом својим; та странка била је пук српски."

(Tadija Smičiklas, Život i djela Ivana Kukuljevića Sakcinskog. Rad Jugoslavenske akademija znanosti i umjetnosti knj. 110, str. 116)

„Ја морам искрено казати да се неким заносом сјећам дана своје младости. У оно доба кад је Хрватска спавала у дубоком сну, кад је сва интелигенција једино латински говорила, кад је у женском друштву једини језик био њемачки; кад је наша аристокрација, понајвише и племство, своје синове пошиљала као у Меку и Медину у Мађарску да науче мађарски и оно све што је противно хрватској и славенској будућности уопће. У оно доба ја сам пландовао, из Хрватске нисам понио, а нити сам могао понијети чувства народнога, словјенскога. Срби су то били, господо, који су ме научили љубити свој народ, штовати и племена сродна и цијенити славенску идеју. (Велико узбушење и покрет међу заступницима, бурно и дуготрајно Живио!). Шиме Милутиновић, Магарашевић, Вук Караџић, Јосип

Новић и неумрли владика црногорски Петар Његуш поучили су мене, што је наш народ, што треба да радим да у славенском духу славенско оно племе хрватско напред дође. То им нећу никад заборавити, што су ова господа Срби мене подучили што је патриотизам, како се је један мален народ српски борио кроз 300 година и ослободио од Турака својом храброшћу." (Sjednica Hrvatskog Sabora, 28 avgust 1884. год.)

Још један велики Хрват велича Србе

У свом писму од 9 маја 1878 год. ђаковачки бискуп Штросмајер писао је Фрањи Рачком: „Вјерујте ми, брате, ми нисмо за ништа. Ја се од дана до дана све више увјеравам, да само српски живаљ има оне жилавости и постојаности која к циљу води. Један Полит (Десанчић) више вриједи него наших 33 у сабору мађарскому."

Ferdo Šišić, Korespodencija Rački-Strossmayer. Knj. I-IV. Zagreb 1928-1931. Izdanje Jug. Akademije.

Италијански генерал из НДХ о Србима

„Не живи под балканским небом народ поноснији, племенитији, поштенији и јуначкији од српског, коме су велике муке очеличиле душу."

Salvatore Loi, Jugeslavia 1941. torino 1953. Collana dei libri azzurri. N. 1.

Један амерички официр из Првог Светског рата о Хрватима

Један амерички официр из Првог светског рата Ле Роа-Кинг написао је 1919 извештај који је послао америчким властима о стању у новоствореној Краљевини Срба Хрвата и Словенаца. На једном месту он каже:

„Хрвати су боље васпитани, више воле задовољства, али су по каракетру и моралу слабији од Срба... нећу се овде задржавати на Србима, сем што ћу рећи да само у време рата (високи) квалитети који они имају долазе до изражаја. Другим речима, потребно је једно ненормално стање ствари да би засенило њихову полуцивилизаију... Срби су једини

од јужнословенских народа који су заиста на одстојању задржали своје спољне тлачитеље и који су стекли слободу кроз сталну и одлучну борбу. Ни Словенци ни Хрвати нису сами стекли своју слободу, она им је била дата...”

„Хрвати су опортунисти и показују инфантилну посредност и површност Словена, корумпирану једним ужасним наслеђем мађарског утицаја, који се стално налази испод њихове површине...”

Izvjestaji Leroj Kinga, Hrvatska Zora, Munchen, kolovoz 1960

Италијански добровољац из српско-турског рата

„Желиш ли да сазнаш другу једну оригиналност? Нема Србина слуге. Све слуге су странци: Грци, Румуни, Бугари, Немци, Цинцари и **Хрвати**. Србин ће и мучно живети, али не може да се потчини вези слепе покорности и такозваним понижавајућим занимањима...”

Ђузепе Барбанти-Бродано, Гарибалдинци на Дрини 1876. Превод СКЗ. Београд 1958.

Један хрватски историчар о националној свести у Хрвата

„Моја баба вели да се она сјећа кад су постали Хрвати. Прије Радића су они били католици у широким подручјима средишње Хрватске...”

Vatroslav Murvar, Hrvatska i Hrvati, Chicago, 1953.

Једно запажање проф. Владимира Дворниковића

„Хрвати су навукли нерасположење великог дела Европе (Изоланијеви ‘Кроатен, Тренкови ‘Пандури’), борећи се за ћесаре у којекаквим њиховим „ратовима о наслеђе.” Као елитне трупе аустријске војске, Личани и Граничари пробијали су се по свим бојиштима где се радило о интересима „прејесног дома.”.. У Срба који су остали ближе средишту старе српске државе запажа се аверзија против пандурства туђину. И када су помагали Аустрију (у турским ратовима) имали су увек у виду своје националне циљеве и своје ослобођење.”

Vladimir Dvorniković, Karakterologija Jugoslovena. „Kosmos" Beograd 1939

Др Влатко Мачек открива већ познато

„Након посљедњег рата писац ових редака имао је у Паризу десетак разговора са др. Мачеком који му је, замољен, изложио своју политичку акцију и своје политичко искуство од својих (Мачека) гимназијских година па до последњег рата. Кад је дошао до факта диобе Босне при стварању Бановине Хрватске, у коловозу 1939, Мачек је дословно рекао: 'Ми смо (Цветковић и Мачек) дијелили Босну као да муслимани не постоје'. Кад сам ја на то благо протестирао 'Па како сте могли учинити, господине Предсједниче'? др Мачек ми је, мало збуњен, одговорио: „Па муслимани нису Хрвати'. На мој одговор: 'Истина, национално хрватско формирање босанско-херцеговачких муслимана није довршено..' др. Мачек није ишао даље у оправдање оне своје диобе извршене са Цветковићем, него је завршио тему на други начин, помирљиво: 'Да да, босански католици добили су хрватску нациналну свијест тек у деведесетим годинама прошлог века, а Славонци прихватили су потпуно хрватску националну

свијест пар деценија пре босанских католика, слично и Далматинци тек су при крају прошлог стољећа добили изграђену хрватску свијест..”

Анте Цилила у „Bilten” за 1969. год.

Примери хрватског херојства у Другом Светском рату

У извештају команданта 23 артиљерског пука команданту пешадијске дивизије „Ре” о сутиуацији у Госпољу, од 9 августа 1941, стоји изос: „Хрватски гарнизони у претежно српским местима мали су и нису организовани за обезбеђење или барем за дужу одбрану самих места. У Медаку хрватски гарнизон сачињавало је двадесетак људи, што жандарма што усташа. Нападнути ноћу од неколико стотина Срба, савладани су за кратко време. Судећи по држању команданта те посаде, што сам споменуо у извештају поводом болне смрти ађутанта 1 пешадијског, не поседују онај војничко-ратнички дух који устостручује енергију и којим се увек постиже частан успех.

Хрватских војних јединица има мало и оскудевају у средствима. Присуствовао сам

акцији на Медак којом су га ноћу 8 текућег хтели поново заузети. Изгледали су ми несигурни, неодлучни, спори, без одушевљења и нападачког духа, неспособни да оперишу. У ствари, како сам већ споменуо у реченом извештају, мала чета нагло кренувши на старим камионима из билајског Новог Села зауставила се на око 9 км пред Медаком и кренула у малим скоковима јарком покрај пута. Акција се након неколико сати свела на понеки рафал испаљен са велике удаљености од места и на повратак у Госпић, а да се ништа није постигло."

Vojnoistorijski institut, Zbornik dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu naroda Jugoslavije, tom XIII knjiga 1. Dokumenti Kraljevine Italije 1942. Beograd, 1972. str. 294.

у Извештају генерала Пирција Биролија Врховној команди од 12 августа 1941, о војно-политичкој ситуацији у Црног Гори, даје се ова карактеристака „балканских народа":

„Од свих балканских народа Срби су, по мом мишљењу, без обзира на њихов суров карактер, још најбољи. Хрвати су подли и дволични, прави лицемери и кукавице, насупрот ратничком и витешком духу Срба и Црногораца."

Vojnoistorijski institut, Zbornik dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu naroda Jugoslavije, tom XIII knjiga 1. Dokumenti Kraljevine Italije 1942. Beograd, 1972. str. 252

Немачки генерал о кукавичлуку усташа у „НДХ"

За време Другог Светског рата на подручју „НДХ" један од немачких армијских генерала био је обергрупенфирер Артур фон Флебс. Сектор његове команде обухватао је јужнодалматински, боснаски и херцеговачки простор. Он је током 1943-1944 са подручја „НДХ" слао војне извештаје Химлеру, али је и сам водио свој дневник. Захваљујући томе што су ти извештаји из немачких архива сачувани а касније објављени у емиграцији код љотићеваца и код Лаза М Костића користи се ова прилика да се они сада изнесу. Фон Флебс описује лудачке манире једног усташког „допуковника" Сударa. Ево шта о њему пише: „Тај је без икаквих моралних скрупула; он је садистички предиспониран човек, он својеручно, на бестијалан начин, убија православне, нарочито жене. И тај човек сада предводи бригаду која треба да има задатке у

важном политичком и економском средишту босанског простора... Тај човек хоће да игра водећу политичку улогу, а бригада треба да му послужи као инструменат за то....”
Флебс је навео примере усташког кукавичлука у борбама са партизанима. Флебс истиче бегство партизанима 5 усташких официра који су људству издали заповест: „Спасавај се ко може„!
„Ни усташки батаљон код ушћа Неретве није у стању да одбије најједноставнији напад банди, бежи се кукавички при првом метку... и обавештавају партизане. Посада једног упоришта осим тога продала је муницију партизанима.”
(Tagesbuch Nr. Ia&545, 44 J.G. Kdos. – Tgb. Nr. Ia&547&44 J-G-Kdos.
SS Frw. Geb. Division „Prinz Eugen” f. 1c Nr. 513/44 Jahr G. K. Dos.)

Овај исти усташки главешина Сударје, како то у својој књизи описује партизански генерал Баста, у Блајбургу у Аустрији 1945 тражио заштиту од Енглеза пред којима се приказивао као противник хитлеровске коалиције. Ево како је један канадски лист то описао: (Милан Радовић, Агонија и Слом НДХ преглед књига, Глас канадских Срба од 2. децембра 1971.)

„Заробљавање је почело тек 14 маја. Шта су усташко-домобрански генерали радили за та три дана? Баста нам даје сад слику тих мизерија које су долазиле до њега, нудиле предају, неки чак и сарадњу са партизанима, а неки проказивали један другога да би своје главе извукли. Први је дошао усташки злочинац Сударˇ, под лажним именом и у капетанској униформи. Неки други усташа га је, у ствари, већ био проказао. И он показује своје право лице: „Ако ме пустите да пређем на запад, предаћу вам своју дивизију."

Марко Краљевић и Сплит

Млетачки хроничар Солитро из 16-ог века даје значајне подакте о распрострањености поштовања Марка Краљевића у Далмацији а потогово у Сплиту. Солитро изричито тврди да се у Сплиту цео град заносио певањем и поштовањем Марка Краљевића. Он описује како неки војни ветеран прима дар од Млетачке Републике: „он га прихвата, поздравља, и одлази певајући по словински о Краљевићу Марку. И цео свет који га је окруживао певаше с њим, јер је цео свет који га је окруживао певаше с њим, јер је цео свет знао ту песму."

V. Solitro, Relazioni de' Rettori, 1574

Говор др Јосипа Смодлаке приликом дочека српске војске у Сплиту 1918. год.

„Браћо срцу нашем најмилија, неумрли витезови српски... Добро нам дошли непобједиви соколови наши. Добро нам дошли ослободитељи наши, поносни наш цвијете, најљепши и најмилији. Благословен био час кад видјесмо. Благословена вам свака стопа била! Благословљене мајке које вас родише! Благослвоена колијевка која вас је одњихала! Благословени опустјели домови ваши, који се у црно завише да нама узмогне синути ово златно сунце слободе, што нас све сада обасјава. Колико смо чезнули за овим часом...”

Луjо Бакотић, Срби у Далмацији од пада Млетачке републике до Уједињења. стр. 181

Монументална признања Антуна Радића

„У старо вријеме, и још прије 300 до 400 година није око Загреба, Крижеваца, Сиска, Пожеге итд., тј уопће у Хрватској с друге стране горе Велебита до мора, у цијелој тој земљи није било ниједнога Хрвата: Хрвати су били преко Велебита ближе мору, а око Загреба итд., па на запад све

преко Љубљане и даље уза Саву, све су то били Словенци или Словинци. А данас су ту Хрвати. Д где су Словинци? Јесу ли Словинци пропали? Судите, јесту ли пропали, кад је хрватска влада и држава преко Велебита при мору пропала, преселили су се хрватски бани међу Словинце, у Загреб, али су се свеједно звали хрватски бан, и влада се њихова звала хрватска. И тако су Словинци имали хрватског бана, али то њима није био туђи бан, јер су и Словинци говорили слично, или посве једнако као и Хрвати. Али кад имађу хрватскога бана и хрватску владу, почели су људи све по мало говорити да је то и народ хрватски. И тако су се Словенци све по мало произвали Хрватима, изгубили су своје име, тако да данас ни један сељак око Загреба не зна што је то Словенац или Словинац, него каже да је Хрват."

Dom od 3.12.1903

„На југу, особито при мору око Дубровника и Котора има доста „Србаља католика." Што више у самом Дубровнику и околини има, чујем шест римских попопа, који кажу да су Срби."

Dom od 31.3.1904

„Лако вам је данас говорит мој господине! Али да сте ви још прије 20 година дошли тамо даље у

Хрватску, нпр у Винковце, па да сте рекли да сте Хрват и да су они људи тамо Хрвати – ви бисте сретни били кад би вам се сав свијет смијао, јер бисте лако били добили и батина. Али није тако било само међу господом, него још више међу сељаицима: и то су били „Расци" и „Шокци" – а Хрватима каковим ни трага. А тко је то учинио, да су данас и господа по Славонији већином Хрвати, те има и сељака, који поносно кажу да су Хрвати, хрватски сељаци? Тко је то учинио? Тко је те Хрвате тако рекућ створио? То је учинила Странка права. Наука Анте Старчевића она је од несвјесне масе створила хрвате! Тако је то мој господине, а лако вама данас говорити."

Dom od 10.11.1904

Немачки етнолог признаје феудално ропство

„Код хрватских племена која су настањена била северно од Неретве, био је развој другојачији, они су пошли директно у средњеевропски феудализам. И ту су од својих сопствених синова, феудалаца и магната који су се осилили, били уништени. Другчије је било на српском Југу."

G Gasemann pise u svojoj knjizi: „Kultur der

Südslawen." Handbuch der Kulturgeschichte Potstdam s.a 1935.

Хрвати не познају сопствену историју – немачки етнолог

„Нема још ни данас ниједног народа у Европи, који би све до последњег сељака, знао више о својој прошлости него Србски народ, и тиме се разликује од сељака бугарског и северно-хрватског са знатно мање историје."

G Gasemann „Kultur der Südslawen." Handbuch der Kulturgeschichte Potstdam s.a 1935. стр. 32.

Људевит Гај све говори

„Како да се препиремо што је код Србљах народно, што ли није, код Србљах, у којих од олтара до чобана ништа бити не може што не би народно било; код Србљах, од којих ми језик у својој мудрости и у свом богатству, и обичаје у својој изврсности и чистоћи учити морамо ако хоћемо да илирски живот обновимо; код Србаља који су у светињи свога србства онај народни

дух и оно родољубство уздржали, који смо и ми у новије доба, ради слоге, под пространим именом „илирства„ новим животом ускрснули; код Србљах, који су нама од старине све сачували, а којим ми мало али сасвим ништа гледе самога народнога живота дати неможемо.”

У полемици са Антом Старчевићем

КАРЛ МАРКС И ФРИДРИХ ЕНГЕЛС О ХРВАТСКОЈ ВОЈСЦИ У БЕЧУ И ПЕШТИ 1848. Год.

„Батином терати ту џгадију у Дунав,
Шибајући одгурати од себе ову дрску поганију,
Просјадију гладну, уморну од живота,
Чопор бегунаца, неваљалаца, хуља, пробисвета,
Хрватска говна људског рода, ниске сељачке слугењаре,
Које је избљувала њихова пресита земља,
Да би постали бесни пустолови и да би сигурно пропали!”

Karl Marx und Friedrich Engels, Gesamtausgabe, Moskau-Leningrad, Bd. 7, I Abteilung. Стр. 418-419.

Südslawen." Handbuch der Kulturgeschichte Potstdam s.a 1935.

Хрвати не познају сопствену историју – немачки етнолог

„Нема још ни данас ниједног народа у Европи, који би све до последњег сељака, знао више о својој прошлости него Српски народ, и тиме се разликује од сељака бугарског и северно-хрватског са знатно мање историје."

G Gasemann „Kultur der Südslawen." Handbuch der Kulturgeschichte Potstdam s.a 1935. стр. 32.

Људевит Гај све говори

„Како да се препиремо што је код Србљах народно, што ли није, код Србљах, у којих од олтара до чобана ништа бити не може што не би народно било; код Србљах, од којих ми језик у својој мудрости и у свом богатству, и обичаје у својој изврсности и чистоћи учити морамо ако хоћемо да илирски живот обновимо; код Србаља који су у светињи свога србства онај народни

дух и оно родољубство уздржали, који смо и ми у новије доба, ради слоге, под пространим именом „илирства„ новим животом ускрснули; код Србљах, који су нама од старине све сачували, а којим ми мало али сасвим ништа гледе самога народнога живота дати неможемо.”

У полемици са Антом Старчевићем

КАРЛ МАРКС И ФРИДРИХ ЕНГЕЛС О ХРВАТСКОЈ ВОЈСЦИ У БЕЧУ И ПЕШТИ 1848. Год.

„Батином терати ту џгадију у Дунав,
Шибајући одгурати од себе ову дрску поганију,
Просјадију гладну, уморну од живота,
Чопор бегунаца, неваљалаца, хуља, пробисвета,
Хрватска говна људског рода, ниске сељачке слугењаре,
Које је избљувала њихова пресита земља,
Да би постали бесни пустолови и да би сигурно пропали!”

Karl Marx und Friedrich Engels, Gesamtausgabe, Moskau-Leningrad, Bd. 7, I Abteilung. Стр. 418-419.

Далматински Италијан о Хрватима

„О Хрвати, које Аустрија презире а Италија мрзи као оруђе тирјнаства, свет вас не познаје... Хрвати, који сте још увек у Италији да проливате италијанску крв, ослободите се безчашћа, положите оружје тако срамно окрутно!"

Indirizzo di Nicolo Tomaseo ai Croati e agli altri popoli Slavi, Venezia 5 aprile 1848. In Livro. Documenti della Querra santa d' Italia, fasc. 8, Capolago, gennaio 1850, pag. 141.

Далматинац хрватског порекла о италијанској перцепцији Хрвата

„Италијани не познају словенске народе сем преко ужаса почињених у Италији од стране Хрвата, кад ови последњи не беху ништа друго него слепа оруђа за туђе амбизиозне циљеве."

Luca Poduje, Letere politiche di un Dalmata, Zara, 1920. стр. 47

Италијанска поскочица о Хрватима

Scappa, viene Croato!

Бежи, Хрват долази!

Изрека из северне Италије којом су након 1848 године, Италијани плашили своју децу, по успомени на зверства које су Хрвати починили по Италији у аустријској војсци.

Према: Миодраг Лучић, Најверније савезници Хрватске, Глас канадских Срба, од 26. Новембра 1953

Хрватски песник Аугуст Шеноа о канибализму хрватске војске

Какову Хрвати дјецу једу

Ти Хрвати пакленовићи,
Грабежљиви црвентићи,
У Беч исти још ће доћ,
Неће минут дан и ноћ;
Ал' штавише – чујте биједу
Ти Хрвати дјецу једу!

На то цијели Беч зајец'о
„Авај, дјецо, мила дјецо!
Јао чусте и' нашу биједу?
Ти хрвати дјецу једу."

Брзо глас им зоорио,
Свуда прати Тренка слава;
Али тко је при том био,
Не боли већ никог глава.
Нијемци моле још и данас;
Осврни се, боже, на нас,
Избави нас куге, рата,
Зле године и хрвата!

...И ми смо варвари,
Што живот свој су себи даровали,
Из мрака џунгле банули смо и ми!
(...)
Плам нечист још у нашој крви тиња,
И сад у нама куња животиња,
(...)

И ми смо руке мастили у клању...
(...)
Синови дивљег једног мрачног доба
У себи нетом свладали смо роба.

Владимир Назор у: Većeslav Vilder, Bika za rogove, London, 1957.